

LBRIS

We know
books

SERENA BURDICK

Anonimele

Unu

Effie

Luella și cu mine ne-am croit singure drumul în viață. Mai exact spus, sora mea l-a croit și eu am urmat-o, pașii mei neabătându-se de la drumul ales de ea. Era mai mare ca mine, cutezătoare și imprevizibilă, astfel încât greșeala mea era una ușor de înțeles.

– Luella? am strigat, speriată să nu mă rătăcesc.

– Sunt aici, am auzit fără să o văd însă.

O noapte fără lună înghițise pădurile din nordul Manhattanului, pe care în timpul zilei le știam ca-n palmă. Acum ne poticneam, alergând pe nevăzute, lovindu-ne de un copac, apoi de altul, înaintam cu brațele întinse într-un peisaj străin, de nerecunoscut.

Din străfundurile orbirii mele, sora mea mi-a apucat brațul și m-a oprit cu o smucitură. Mi-am tras răsuflarea, cu trupul zguduit de bătăile asurzitoare ale inimii. Pe cer nu era nici măcar o stea. Mâna surorii mele pe braț îmi era singura dovadă că era lângă mine.

– Ești bine? Poți să respiri? m-a întrebat.

LIBRIS

We know
books

– Sunt bine, dar aud pârâul.

– Știu, a gemut Luella.

Asta însemna că merseserăm în direcția greșită. Trebuia să fi trecut dealul direct spre Bolton Road. Însă ajunseserăm lângă Spuyten Duyvil Creek și eram mai departe de casă decât fuseserăm la plecare.

– Ar trebui să căutăm șoseaua și să ne întoarcem acasă, am spus.

Cel puțin, pe șosea ar fi lumini de la case.

– Ne va lua de două ori mai mult. Mama și tata vor trimite poliția să ne caute până atunci.

Părinții noștri erau genul care își făceau griji – tata, pentru integritatea noastră fizică. Mama, pentru sufletele noastre. Cu toate acestea, eu tot voiam să o luăm pe șosea pentru că, oricum, în curând aveau să ne caute.

– E mai bine decât să nu mai ajungem acasă, am insistat eu.

Luella a pornit înainte, trăgându-mă după ea, apoi s-a oprit brusc.

– Am dat peste ceva. A mai făcut un pas. E o stivă de lemne. Trebuie să fie o casă în apropiere.

– S-ar vedea lumină, am șoptit eu, călcând peste pământul moale și mirosind acru a bălegar.

– Merită să aflăm. Luella mi-a dat drumul. O iau înainte. Vino pe lângă grămada de lemne.

Am mers trecând cu mâna înmănușată peste butucii zgrunțuroși până la capătul grămezii, unde am pășit în gol, în întunericul care mă orbea ca o legătură peste ochi, pe care îmi venea să o smulg. Auzeam susurul pârâului în apropiere. Dacă ne prăvăleam în el? După alți câțiva pași, scoarța unui copac mi-a zgâriat umărul. Am întins brațul. Trunchiul acestuia era masiv. L-am înconjurat pe pipăite, cu degetele înmănușate urcând și coborând printre crăpăturile scoarței aspre, până când am înțeles unde ne aflam.

– Lu! am exclamat cu răsuflarea tăiată. Suntem la Tulip Tree¹.

S-a oprit. Eu și sora mea credeam cu tărie în poveștile cu stafii și toată lumea știa povestea pescarului care se spânzurase în casa părgăginită de lângă Tulip Tree. Nu cutezaserăm vreodată să ne apropiem de casa aceea, nici măcar pe lumină. Doar priviserăm într-acolo de pe culmea dealului.

Luella a șuiertat printre dinți, cu voce hotărâtă.

– Și dacă e bântuită, cineva tot trebuie să locuiască aici. Măcar e atât de întuneric, încât nu vom vedea stafia pescarului atârând de frânghie la fereastră.

Vorbele ei nu m-au liniștit câtuși de puțin. Gâtul mi s-a strâns și am rămas fără aer. Luella fusese dintotdeauna mai curajoasă decât mine. Pe mine sfiala mă făcea să încremenesc și în situații normale. Acum, eram înțepenită de groază și, ca întotdeauna când îmi era frică, imaginația a luat locul rațiunii.

În zori, fetele sunt de negăsit. Soarele răsare încălzind culmea dealului unde au fost zărite ultima oară. În depărtare, apele râului freamătă legănând barca unui pescar matinal care își aruncă năvodul. Lumina se reflectă în solzii argintii ai peștilor ce se zvârcolesc în prinsoare. Pescarul trage năvodul în barcă, apoi privirea îi este atrasă din nou de ceva ce plutește în apă – spatele cuiva, ridicat la suprafață de fusta umflată ca un pește-balon. Chipul fetei e în apă, părul ei negru plutește împrejur ca algele agățate de o stâncă.

Am alungat imaginea din mintea mea. Pământul de sub picioare, scoarța copacului sub mâinile mele, mirosul de pește putred și de bălegar, acestea nu erau închipuiri. Crenguțele trosnind sub tălpile Luellei erau reale, bătaia rapidă în ușă, tăcerea, urmată de sunetul unui zăvor greu, tras, apoi clinchetul clantei. Licărul unei lumini și chipul unui bărbat; e bărbos, are ochii înroșiți, iar gura căscată de surpriză îi dezvelește dinții stricați. Am țipat. Omul a tresărit și a dat să trântască ușa la vederea surorii mele.

¹ Tulipier – arbore nord-american cu lemn moale alb și flori în formă de lalele. (n.tr.)

– Pe toți dracii!

Vocea i-a răsunat cu putere și felinarul din mână s-a clătinat aruncând cioburi de lumină peste trunchiurile dimprejur.

Era cât pe ce să țip din nou, când am auzit vocea mieroasă a surorii mele.

– Iertați deranjul, domnule, dar se pare că am rătăcit drumul în întuneric. Dacă nu vă supărați să ne dați felinarul dumneavoastră, să ajungem acasă, v-am rămâne îndatorate. Vi-l vom returna, cum se luminează de ziua.

Omul a ridicat felinarul și a făcut un pas înainte, privind-o pe sora mea, apoi măsurând-o din cap până în picioare.

– Să ajungeți? s-a mirat el. Felul în care o privea mă dezgusta. Mai văzusem bărbați privind-o în felul acela și înainte, dar eram pentru prima oară neînsoțite, singure în noapte.

– Sunt cu sora mea, a spus Luella, făcând un pas în spate, mai aproape de mine, dar nu suficient.

– Cea care-a țipat? Bărbatul a hohotit.

– Dacă nu vă puteți lipsi de un felinar, o să ne vedem de drum. În vocea ei se simțea un tremur, în timp ce dădea să se retragă.

– Stai așa, a spus bărbatul, apucând-o de braț.

Mai bine întâlneam o stafie decât bărbatul acesta adevărat, din carne și oase. Mi-a trecut prin minte să strig după ajutor, dar nu avea cine să ne audă. Poate să mă reped la el, din umbră, pe neașteptate, să-i trântesc felinarul, apoi să apuc brațul surorii mele și să fugim.

N-am făcut nimic din toate acestea, încremenită de frică, dar sora mea a făcut un pas către el, fusta ei atingându-i piciorul.

– O, dragul de tine. Și-a așezat mâna pe brațul cu care o prinsese, gestul afectuos, surprinzător, făcându-l să slăbească strânsoarea. Cât ești de bun să îți faci griji. Cavalerismul tău nu va trece neobservat. Într-o clipită, l-a sărutat pe obrazul ciupit de vărsat de vânt, în același timp, eliberându-și brațul și smulgându-i felinarul. Apoi s-a

întors pe călcâie, din doi pași a fost lângă mine, m-a apucat de mână și a rupt-o la fugă.

Aruncat în beznă, omul a rămas descumpănit în prag, tulburat atât de mult de sărutul acela, încât eram convinsă că, ani la rând, avea să creadă că fuseserăm niște stafii venite să-l bântuim.

Nu ne-am oprit din fugă până acasă, unde frica de părinți a luat locul fricii mele de întuneric și de fantomele pescarilor spânzurați.

La capătul puterilor, m-am aplecat cu capul între genunchi.

– N-ai de gând să faci o criză, nu-i așa?

Glasul surorii mele era lipsit de îngăduință. Dacă făceam o criză, părinții noștri ar fi dat vina pe ea căci, mai mare fiind, răspundea de mine. Nu aveam voie să alerg – regula era cât se poate de clară.

Am clătinat din cap, nefiind în stare să vorbesc, și am respirat încet, regulat, până mi-am revenit.

– Bun.

A stins felinarul și l-a ascuns în spatele tufei de abelia, rânjind către mine, mândră de șiretenia de care dăduse dovadă ca să îl obțină și fără să pară cătuși de puțin îngrijorată că depășiserăm ora stingerii. Tata avea să se înfurie. Mama ne va certa. Luella va părea că regretă. Își va cere scuze, o va săruta pe mama, îl va îmbrățișa pe tata și toate vor fi date uitării pentru că, în ciuda spiritului ei rebel, părinții noștri o adorau.

În noaptea cu pricina însă, nu aveam de ce să ne facem griji. Când am intrat în casă, Neala ștergea cadranul ceasului cu pendul. Acesta scoase un *tic-tac* sonor, anunțând întârzierea noastră.

– Nici măcar n-am să mă obosesc să întreb, a spus ea, cu accentul ei irlandez. Neala, menajera noastră, era tânără și „focoasă“, cum îi zicea mama. Poate tocmai de aceea nu ne pâra niciodată. Părinții voștri sunt plecați, iar Velma a fost atât de bună, încât să vă lase cina în bucătărie. Nu meritați să vă întindem masa în sufragerie. Când am trecut pe lângă ea, a scuturat cârpa de praf spre mine, clătinând cu prefăcută indignare din coama de păr roșu ca focul.

Singura persoană de care trebuia să ne ferim acum era menajera franțuzoaică a mamei, Margot, pe care mama o adusese cu ea de la Paris. Era o femeie trupeșă, frumoasă, cu părul negru care refuza să încărunească și ochi de culoarea oțelului. Loială exclusiv stăpânei ei, îi raporta mamei fiecare pas greșit pe care îl făceam. De această dată, camera ei de lângă bucătărie era goală, astfel încât Luella și cu mine am mâncat în grabă, retrăgându-ne apoi în camerele noastre, înainte să ne vadă.

Eram prea obosită ca să îmi mai pieptăn părul înainte să mă strecur în pat cu caietul și să înfloresc povestea aventurii noastre, demnă de o asemenea întârziere. Tata mă încurajase să încep să scriu. Copil fiind, când oamenii mă întrebau câte ceva, mă blocam. Mă holbam la ei, încercând să spun ceea ce doreau să audă de la mine și niciodată nu îmi găseam cuvintele. Pe când aveam șase ani, tata mi-a dat un caiet și un pix negru strălucitor, spunându-mi: „Ochii tăi sunt încărcăți de mistere. Mie îmi plac poveștile misterioase. Ce-ar fi să scrii una pentru mine?” De atunci, cel puțin în imaginația mea, cuvintele curgeau din abundență.

Când a început să mă doară mâna, am strecurat caietul sub pernă și am stins lampa, așteptând-o pe Luella, care își pieptăna cu religiozitate părul în fiecare seară, de o sută de ori. Citise în *Vogue* că asta întărea firele de păr.

Deși aveam fiecare camera ei, continuam să dormim împreună. Când eram mici, paturile noastre erau atât de departe unul de altul, încât una din noi se țara pe podea până la patul celeilalte. Când a împlinit treisprezece ani, Luella a primit o cameră numai a ei, și camera până atunci comună a devenit camera mea. Pătuțul meu a fost înlocuit cu un pat dublu de stejar, cu baldachin, și locul dulăpiorului cu haine de copil a fost luat de un dulap mare, frumos, potrivit să găzduiască toate acele rochii de domnișoară pe care urma să le port. Aveam doar zece ani pe atunci și speranțe mari cu privire la viitoarea mea siluetă.

Pe la treisprezece ani îmi venea din ce în ce mai greu să cred că voi ajunge vreodată să port rochiile menite pentru acel dulap. Din totdeauna fusesem micuță pentru vârsta mea, dar, în timp ce fetele

în jurul meu se dezvoltau și se înălțau devenind femei, eu rămâneam scundă și subțire, și complet lipsită de forme. Luella mă întrecuse de mult. Sâni îi înfloriseră pe un piept cândva la fel de sfrijit ca al meu și linia dreaptă a mijlocului cobora în unde voluptuoase peste șolduri de invidiat. Se împlinise până și la față, gropițele împodobindu-i acum obraji rotunzi. Însă cel mai mult îi invidiam unghiile. Fine și delicate, aveau cuticule albe curbate ca niște surăsură întoarse sau ca niște semiluni. Cuticulele mele erau invizibile sub cocoloașele ciudate ce creșteau la capătul degetelor mele, groase și rotunde de parcă le înmuiasem în ceară topită.

Sărind în pat, Luella și-a făcut loc lângă mine șoptind:

– Așa-i că a fost absolut minunat? Încă îmi răsună în urechi cântecul viorilor și vocea aceea. Nu am auzit niciodată ceva asemănător. A fost ca un păcat, nu-i așa?

Așa era.

Când s-a auzit muzica, noi eram cu vârful degetelor la câțiva centimetri deasupra apei ca gheața, lângă Indian Caves. Ne scose-serăm ciorapii pentru ritualul nostru premergător venirii primăverii, acela de scufundare a picioarelor în apa înghețată, când în văzduh au răsunat acorduri de vioară. Vrajite de o voce armonioasă care ajungea la noi printre copaci, am uitat cu totul de misiunea noastră menită să aducă primăvara, ne-am înhățat ciorapii și pantofii și am rupt-o la fugă pe panta acoperită de iarbă, până la marginea pădurii. Poiana de obicei pustie era plină de corturi și căruțe cu coviltire viu colorate. Caii priponiți pășteau și câinii cu capetele culcate pe labe priveau un grup de oameni în mijlocul cărora dansa o femeie cu brațele înălțate deasupra capului, fusta înflorată involburându-se ca un val împrejurul ei. Lângă ea cântau oameni și viori.

Luella și-a petrecut un braț peste mijlocul meu. I-am simțit trupul fremătând.

– Privește-o! E minunată. Mă face să-mi doresc să mă mișc în feluri în care nu am îndrăznit niciodată până acum, a șoptit ea, străbătută de dorință ca de un val de căldură.

— De când avea cinci ani, sora mea lua lecții de balet sub îndrumarea unui coregraf rus. „Francezii sunt buni dansatori, ne spusese mama noastră franțuzoaică, vorbind cu accentul ei melodios, dar rușii sunt grozavi. Americanii, pufnise ea, nici nu știu ce e acela balet.“

Țiganca pe care o priviserăm dansând însă era cu totul și cu totul altceva. Nu mai văzuserăm niciodată ceva asemănător. Ne-a hipnotizat cu mișcările ei perfecte, neobosite. Am rămas privind-o și nici nu ne-am dat seama că aerul se răcorise, soarele scăpătase în spatele copacilor, lăsându-ne într-o beznă care ne-a alterat simțul de orientare.

Acum că eram în paturile noastre, în siguranță, iar părinții noștri nu știau nimic, am convenit amândouă că meritase.

— Și dacă nu mai ajungeam înapoi acasă? Luella și-a petrecut un picior peste al meu.

— Dacă ne înhăța pescarul?

— Dacă mă trăgea în casă cu gheara lui fantomatică?

— Și îți reteza beregata.

— Effie!

— Ce-i?

În poveștile mele pot să fiu la fel de cutezătoare ca oricine altcineva.

— Nu trebuie să fii *atât* de macabră. Poate să mă sufoce cu o pernă.

— Bine, bine, te sufocă și te face nevasta lui stafie. În timpul ăsta, eu cutreier casa pustie, te aud, dar nu reușesc să ajung la tine.

— Mama și tata trimit oameni să ne caute.

— Iar eu, neconsolată, mă arunc în râul Hudson și mă ridic la ceruri, fără să te mai văd vreodată pentru că tu rămâi pe pământ, pentru eternitate, cu pescarul.

— Ba ajungi în Iad, pentru că te-ai sinucis. Luella era persoana cea mai puțin credincioasă pe care o cunoșteam și, cu toate acestea, mă corecta.

— Atunci și pescarul e tot în Iad, ceea ce înseamnă că vom fi împreună, cutreierând Iadul pentru eternitate. Un final fericit!

— Mă tem că ai înțeles totul greșit. Luella a răsucit o șuviță din părul meu pe deget și a tras ușor. Nu te-aș lăsa niciodată să te sinucizi pentru mine, nici măcar stafie fiind. Așa că povestea ta e o prostie. Va trebui să născocești alta.

Ceea ce, dacă era să fiu sinceră — și încercam întotdeauna să fiu sinceră, chiar și în poveștile mele —, era adevărat. Luella nu ar fi permis niciodată să mi se întâmple ceva rău.

Când se întâmpla ceva rău, întotdeauna tata era de vină.

Doi

Effie

Nu îl credeam pe tata în stare să facă ceva rău. Când vorbeau despre el, oamenii o făceau întotdeauna cu admirație dacă nu chiar cu un soi de respect. Răpitor de chipeș, spuneau aceștia, tremurând sub albastrul tulburător al ochilor săi și zâmbetul cuceritor. Avea o privire în care îți venea să te pierzi și de care voiai totodată să scapi. Era zgârcit la vorbă. Nu timid, ca mine, ci stăpân pe sine și taciturn, iar când vorbea, îți dădea de înțeles că știa mai multe despre tine decât lăsa să se vadă.

Mama era directă și fără ascunzișuri, o discrepanță care, aveam să înțeleg, făcea din părinții noștri un cuplu ciudat. Odată, am auzit o femeie – ea însăși banală, cu brațe subțiri și bărbie ascuțită – spunându-i altei femei, în timp ce sorbea vin, în salonul nostru: „Nu știi cu ce l-a vrăjit Jeanne pe Emory când s-au cunoscut, dar eu nu m-aș fi riscat. Bărbații atât de chipeși întotdeauna calcă strâmb“.

Nu aveam decât șapte ani pe atunci și tot ce am înțeles din comentariul acela a fost că mama pesemne se folosise de niște

tertipuri ca să se căsătorească cu tata și că, mai devreme sau mai târziu, avea să plătească pentru asta.

În public, mama îi ridica osanale tatei, apărând mereu la brațul lui elegantă și grațioasă. Dar când ne-a povestit cum l-a cunoscut, a făcut-o cu un ton de avertisment, iar eu și Luella am ascultat-o ca vrăjite, așezate pe patul ei, în timp ce își dădea cu cremă pe față.

– Aveam douăzeci de ani, a spus. Locuiam cu mama într-o casă mare, veche, în Paris. Mă gândeam că voi rămâne acolo pentru tot restul vieții. Deși apăream frecvent în spectacole pe scena Operei, nu promisem nicio cerere în căsătorie. Și-a întins un strop de cremă de-a lungul nasului. Brațele și picioarele mele lungi mă făceau o balerină minunată, dar nu și o partidă dezirabilă. Ca să nu mai vorbesc de înălțime. Bărbaților nu le place să fie priviți drept în ochi. Firește, problema cea mai mare erau mâinile mele. Ca la un semn, privirile noastre s-au îndreptat către mâinile ei. Seara, când își dădea cu cremă, era singurul moment în care aveam ocazia să îi vedem mâinile goale. Cunoșteam bine povestea, cum, la șaisprezece ani, fusta i se aprinsese de la un reflector, în timpul repetițiilor pentru *La Bayadère*. Ar fi murit, dacă nu stingea flăcările cu mâinile. Mâini acoperite acum de cicatrici. „O rușine îngrozitoare“, le numea ea.

Eu iubeam cicatricile acelea. Erau simbolul curajului, dovada puterii mamei și a supraviețuirii ei. Când eram mică și îmi pierdeam răsuflarea, singurul lucru care mă liniștea era să îmi plimb degetele peste pielea vălurită a mâinilor ei. Aplecată, cu ochii în podea, îi scoteam mânușile și trasam cu degetele harta rănilor ei, memorând fiecare semn până când inima mea își încetinea bătăile și respirația îmi revenea la normal. Atunci, fără să dea vreun semn că e speriată, mama spunea: „Gata acum, ești bine“, și mă ajuta să mă ridic.

Un strop de cremă a căzut pe covor. Mama a râs și a continuat:

– Nici până în ziua de azi nu știi de ce s-a căsătorit tatăl vostru cu una ca mine. Apoi, arătând cu un deget către Luella: Tu, draga mea, nu vei avea niciuna dintre problemele mele.